

Parkov: Det var mit Ønske i Gaar at faa Lejlighed til at fremsætte en Protest i Anledning af nogle Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe). Tiden tillod det imidlertid ikke. Jeg har derfor maattet vente til i Dag. Jeg tror ikke, der er sket nogen større Skade derved, idet jeg har Indtryk af, at disse Udtalelser ikke have vakt saa megen Opmærksomhed, som jeg i første Øjeblik havde troet. Men jeg anser det dog for at være min Pligt at fremkomme med en Protest.

Den Udtalelse, som jeg ønsker at drage frem, havde, saa vidt jeg opfattede den, følgende Indhold, at et eksisterende Flertal indenfor Hærens Officerskorps og et eksisterende Mindretal i Befolkningen, der gavederes Tilslutning til en Landbefæstning omkring København, Dag for Dag skulde være svindende. Hvis en saadan Udtalelse fik Tilladelse til at passere uden Modsigelse, vilde det høje Ting og den Del af Befolkningen, der interesserer sig for vor Gerning herinde, være berettigede til at drage den Slutning, at en saadan Udtalelse i det væsentlige var rigtig. Overfor en saadan Eventualitet ser jeg mig nødsaget, om end med Beklagelse, fordi det er mig personlig imod at skulle retlede et andet æret Medlems Udtalelser, til at vidne, at disse Udtalelser ikke svare til de virkelige Forhold.

Havde det ærede Medlem indskrænket sig til i al Almindelighed at fremsætte en Udtalelse om Stemningen i Befolkningen for eller imod Københavns Landbefæstning, skulde jeg ikke have anset mig for berettiget til at protestere, om jeg end kunde anføre et eller andet Bevis for, at heller ikke denne Side af Udtalelsen var fuldkommen rigtig. Jeg kunde f. Eks. anføre det, at jeg har den Ære at have Sæde i dette Ting og ved mit Valg kom til at tilføje det radikale Medlem, der tidligere sad inde med Kredsen, et eklatant Nederlag, som et uigendriveligt og uimodsigeligt Bevis paa, at der tværtimod var en Strømning i modsat Retning i Befolkningen. Men, som sagt, hvis det ærede Medlems Udtalelse havde været holdt i al Almindelighed om Vælgernes Anskuelse, skulde jeg ikke have protesteret. Det ærede Medlem kunde maaske have gjort helt andre Erfaringer end jeg, og jeg vilde skrive det paa Regning af, at det sete afhænger af Øjnene, der se. Men naar det ærede Medlem udtrykkelig sagde, at Flertallet indenfor Officerskorpset, som tidligere forudsattes at ville give Tanken om Landbefæstningen om København sin Tilslutning,

skulde svinde Dag for Dag, siger jeg, det er ikke rigtigt. Jeg er, som ærede Kollegervide, tjenestegørende Officer, jeg færdes overmaade meget i mine Kammeraters Kreds, og jeg har Lejlighed til en Gang aarlig at komme rundt til samtlige Landets Garnisoner. Det er derfor ikke ubeskeden af mig, men overensstemmende med de faktiske Forhold, naar jeg siger, at jeg har og nødvendigvis maa have et bedre og paalideligere Kendskab til Stemningen indenfor Officerskorpset, end det ærede Medlem kan have. Jeg kan ud fra dette Kendskab udtale, at Anskuelserne indenfor Hærens Officerskorps om Københavns Befæstning ikke ere undergaaede nogen væsentlig Forandring, og skulde der være Tale om nogen Forandring, gaar den ikke i den Retning, som blev antydet af det ærede Medlem, men absolut i den modsatte Retning.

Det ærede Medlem nøjedes med at omtale Stemningen blandt Officererne i Hæren, og som jeg nu har paavist, fremsatte han der en ganske fejlagtig Bedømmelse af Stemningen, selvfølgelig ikke bevidst, men fordi han ikke var bedre underrettet. Han har ikke omtalt Stemningen blandt Officererne i Flaaden. Det er maaske ud fra den Opfattelse, at man paa Forhaand kunde antage, at der blandt Flaadens Officerer var nogenlunde Enighed om at anse Københavns Landbefæstning for unødvendig eller maaske endog for skadelig. Med dette som Foranledning skal jeg udtale, at adskilligt tyder paa, og at tjenstgørende Officerer i Flaaden personlig til mig have udtalt, at dette ikke er Tilfældet, men at den Opfattelse, som anser en Befæstning af København mod Landsiden for et nødvendigt Led i vort Forsvarsvæsen, vinder mere og mere Terrain blandt Flaadens Officerer.

Saaledes ere altsaa de virkelige Forhold, det indestaar jeg for, med rene Ord, det er omtrent det modsatte af det, det ærede Medlem angiver. Dette er Aarsagen til, at jeg har fremført disse Bemærkninger.

I øvrigt er jeg enig med Flertallet her i Salen om, at vort Forsvars Ordning ikke kan og heller ikke bør diskuteres, før Forsvarskommissionen har talt og den høje Regering taget Stilling til Spørgsmaalet. Indtil det Tidspunkt finder jeg det — medmindre man gør det udelukkende i agitatorisk Henseende — ørkesløst og unyttigt at tale om, hvorledes man skulde anvende de Arealer, der nu ind-